

het haar niet meer. Opgewekt en vroolijk wordt haar helder lachje dikwijls boven de haar omringende kinderen gehoord. Het is alsof al de sympathie, die ze van hen ondervindt, haar heeft geholpen zich boven de bekrompen vooroordeelen der ouders te verheffen. Ze gevoelt ook, dat de manier waarop de commandant met haar omgaat, een goeden indruk op al zijn ondergeschikten heeft gemaakt. Tenminste ze schrijft het alleen daaraan toe, dat allen, van den eersten officier tot den minsten matroos, haar met onverholven achting behandelen.

Voor háár is er steeds een beleefde groet over en hulpvaardige handen zijn altijd klaar om haar den een of anderen dienst te bewijzen. Ze denkt niet, dat ze dit ook aan haar eigen gedrag te danken heeft. Bescheiden in haar manieren, dienstvaardig waar ze denkt niet afgewezen te zullen worden; nooit ongeduldig of kregel wanneer de kinderen het haar wel eens lastig maken; dat zijn allen eigenschappen, die op de eenvoudige loyale zeemans-harten een diepen indruk hebben gemaakt. Ze begrijpen en waardeeren het jonge meisje, verheven als ze zelf zijn boven kleingeestige vooroordeelen door hun vrij en gevaarlijk beroep. De ruwe, openlijk betoonde eerbied der zeelui en de warme aanhankelijkheid der kinderen hebben langzamerhand alle bitterheid uit haar hart doen verdwijnen en nu ziet men het door den zeewind roodgekleurde gezichtje bijna altijd met eene uitdrukking van tevredenheid en geluk, dat het vroeger slechts zelden had.

Er is nog iets dat haar zoo blijde stemt. Iets wat ze voor geen geld ter wereld zou willen bekennen. Iets dat haar met een onbestemde hoop voor de toekomst vervult. Een zacht teeder gevoel is haar hart binnengeslopen, nu ze er van verzekerd is, dat er iemand bestaat voor wien ze nimmer minachting heeft kunnen gevoelen.

En dat heeft de macht gehad die gifplant van haat en wrok met wortel en al uit haar hart te verwijderen. Hoe zou de haat daar nog plaats kunnen vinden, nu hartelijke reine liefde er triomfeerend haren intocht hield?

Want al durft ze het zich zelve nog nauwelijks te bekennen, ze bemint dien flinken zeeman, die haar door zijn edel gedrag zooveel verdriet heeft bespaard.

Het is zeven uur in den namiddag. Men is juist van tafel opgestaan en naar het dek gegaan om van het heerlijke weêr te genieten.

Men is dicht bij Napels en men hoopt daar 's nachts te zullen aankomen. Nu is ieder bevrijd van zeeziekte. Zacht glijdt de boot tusschen den gelijkmatigen golfslag door. Dat en het uitzicht om morgen weêr eens vasten grond onder de voeten te hebben stemt allen opgeruimd en vroolijk.

Wel zijn er reeds kleine schermutselingen tusschen enkelen voorgevallen, zooals bijna onvermijdelijk is, waar zooveel verschillende karakters in een klein bestek vereenigd zijn. Doch over het algemeen heerscht er nog al een rustige geest aan boord en wordt menige dag met een danspartijtje op dek besloten.

Nu staat er ook weêr een oude matroos bij het draaiorgel en maken de